కథా కౌముది

లేఖలు   విద్యార్థి

New York

01:00AM, మార్చి 11, 2020

ఎందుకో, ఫోనులో నీతో మాట్లాడిన ఐదు నిమిషాలకే మళ్లీ మాట్లాడాలనిపించింది. ఫ్లైట్‌లోకి అప్పుడే వెళ్లి ఉంటావు. ఇంకొక 24 గంటలలో నా ఎదురుగా ఇక్కడ ఉంటావని కూడా తెలుసు! అయినా మళ్లీ నీతో ఒక్కసారి మాట్లాడాలనిపించింది.

ఈ ఐదు నిమిషాలలో ఎన్నో గుర్తుకు వచ్చాయి. మొదటిసారి నేను నిన్ను చూసినప్పుడు నీ తలలోని చామంతి పూలని చూసి, “ఇదిగో చామంతి పూలమ్మాయి” అని పిలిచినప్పుడు నువ్వు నన్ను చూసిన కొరకొర చూపులూ; సమయం అయిపోయిందని మేము మెడికల్ కాంపు మూసివేస్తుంటే నువ్వు గభాలున నా చెయ్యి పట్టుకుని నన్ను తీసుకువెళ్లి బిడ్డ వైద్యం కోసం ఉదయం నుండి వేచి చూస్తున్న నిర్భాగ్యురాలి ముందు నిలబెట్టటమూ; ఇంకా ఎన్నో గుర్తుకువస్తున్నాయి. ఆ రోజు మీ వలంటీర్లందరూ కలసి పెట్టిన మెడికల్ కాంపు ఎంత మందికి ఉపశమనం ఇచ్చిందో తెలవదు కానీ, నువ్వు నా చెయ్యిపట్టుకున్నప్పుడు, తెల్లవారు ఝామునుండి పడిన శ్రమకు, అలసటకు నాకు ఉపశమనమిచ్చింది. నాకు ఆ చెయ్యి మళ్లీ కావాలి. పదమూడు సంవత్సరాల నాటి ఆ రోజు ఈ నాటికి కూడా కళ్లకు కట్టినట్లు కనబడుతున్నది. ప్రతి క్షణమూ నీకోసం ఎదురు చూస్తున్నాను. ఇంకెంత? ఇంకొక 24 గంటలు.

నువ్వు వస్తున్నావని వచ్చే రెండు వారాలు శలవు పెట్టానని ఇప్పటికే వేల సార్లు చెప్పి ఉంటాను. అందుకే, ఈ రెండు వారాలు సర్జరీలు ఎక్కువయ్యాయి. అలసటగా వుంది. మరి రేపు ఎయిర్‌పోర్టులో నువ్వు కనబడగానే నీ చెయ్యి పట్టుకుంటాను, అప్పటికిగానీ నా అలసటకు ఉపశమనం దొరకదు.

నీ చేయి అందుకోవాలని నేను చేసిన మొదటి ప్రయత్నం నీకు గుర్తు లేకుండా ఉండదు. మీ కాలేజీలో జరిగిన అఘాయిత్యానికి నిరసనగా నువ్వు పోరాడుతున్నప్పుడు, నేను కూడా నీ కోసం వచ్చాను. ఎందుకో, పోలీసు దెబ్బలు నా మీదే పడ్డాయి. నీ

స్నేహితురాళ్లతో కలసి పోలీసులకి అడ్డంపడి నన్ను తప్పించి, రక్తం కారుతున్న నన్ను మా కాలేజీ హాస్పటల్‌కే తీసుకు వస్తున్నావు. ఇంతలో ప్రక్కనున్న ఇరానీ హోటల్ నుండి కిషోర్ కుమార్ పాట.

यूँ तो अकेला भी अक्सर
गिर के संभल सकता हूँ मैं
तुम जो पकड़ लो हाथ मेरा
दुनिया बदल सकता हूँ मैं
माँगा है तुम्हें
दुनिया के लिए
अब खुद ही सनम फ़ैसला कीजिये
ओ मेरे दिल के चैन

ఔను, ఎప్పుడన్నా నేను పడిపోతే నా అంతటకు నేను లేవగలను, కానీ నువ్వు చెయ్యి అందించితే ప్రపంచాన్నే మార్చగలను! అందుకే కదా నీ చెయ్యి కావాలనేది. మరి విధాత ఎలా రాస్తాడో.

ఎందుకో ఆ పాట వినగానే నీ చెయ్యి పట్టుకోవాలనిపించింది. నలుగురిలో, రోడ్డు మీద నీ చెయ్యి పట్టుకోబోయానని నీకు ఎంత కోపం వచ్చింది?

మరి, రేపు ఎయిర్‌పోర్ట్‌లో అందరిలో చెయ్యి పట్టుకున్నాని విదిలించుకోవు కదా! ఇప్పుడు మనకి పెళ్లయ్యింది కదా! మరి నేను నిన్ను చామంతి అని పిలిస్తే విసుక్కోవు కదా?

ఏమో, ఈ ఉత్తరాలు రాయటం నువ్వు నాకు చేసిన అలవాటే. ఈ కాలంలో ఉత్తరాలు రాసుకునే వాళ్లు ఇంకెవరు ఉంటారు? నావి పెద్ద పెద్ద ఉత్తరాలు. నువ్వు మాత్రం రెండంటే రెండు మాటలు వ్రాసి, నీ తలలోని చామంతి పువ్వుల రేకులు ఉత్తరం మడతలలో పెట్టి పంపించుతావు. అదేమిటని నేను అడిగితే, "ఉత్తరంలో పెట్టినది చామంతి పువ్వు కాదు, నా మనసు, అంతకంటే ఏమి కావాలి" అని అన్నావు. అంతేగా, అంతేగా ..., ఎప్పటికీ నీదే ఆఖరి మాట, పై మాట కూడాను. రేపటి నుండి నాకు ఆ ఉత్తరాలు ఉండవు కదా! ఇప్పుడు వ్రాసే ఉత్తరం ఎక్కడికీ వెళ్లదని తెలుసు. అలవాటు. రేపు నీ చేతికే ఇస్తానులే!

రేపు నీ ఫ్లైట్ ఇక్కడికి వచ్చేటప్పటికి గురువారం రాత్రి అవుతుంది. నేను హాస్పటల్ నుండి నేరుగా వస్తాను. నువ్వు నా చెయ్యి పట్టుకుంటావు కదూ? శుక్రవారం కూడా శలవు పెట్టాను. కానీ, మన కథ ఇక్కడ మా నర్సింగ్ స్టాఫ్ అందరికీ తెలుసని ముందే చెప్పాను కదా! మా నర్సమ్మలందరూ నిన్ను తప్పకుండా శుక్రవారం ఒకసారి తీసుకురమ్మన్నారు. నిన్ను చూడాలంట, నీతో నా మీద బోలెడు చాడీలు చెప్పాలట.

నేను క్రిందపడితే ఒక్కడినే లేవగలను, కానీ నువ్వు చెయ్యి అందిస్తే ప్రపంచాన్నే మార్చగలను.

ओ मेरे दिल के चन

ప్రతి క్షణం నీ కోసం ప్రతీక్షణ. నీ చేతి స్పర్శ కోసం ఎదురు చూస్తూ ...

===================

0130 AM, మార్చి 12, 2020

నిన్న మూడవ సర్జరీ పూర్తవ్వగానే మా హాస్పిటల్ చీఫ్ న్యూయార్కులో కోవిడ్ కేసులు ఎక్కువ అవుతున్నాయి, గవర్నర్ హాస్పటల్స్ అన్నీ తయారుగా ఉండాలని చెప్పాడని, అందుకని కొత్త డ్యూటీ పోలసీ మొదలు పెడుతున్నాని చెప్పాడు. రెండు వారాలు రెండు టీంలు హాస్పటల్ లోనే ఉంటారు. ఈ రెండు వారాలు హాస్పటల్ స్టాఫ్ ఎవరూ బయటకి వెళ్లటానికి వీలు లేదు. ఆ తరువాత ఇంకొక రెండు మెడికల్ టీంస్ వస్తారు. మా సర్జన్స్‌కి కూడా ఎమర్జన్సీ రూం డ్యూటీ ఉంటుందని కూడా చెప్పారు. నేను ఇప్పుడు హాస్పటల్ లోనే ఉన్నాను కాబట్టి, నన్ను ఇంకొక రెండు వారాలు కొనసాగించమన్నారు. నాతో పాటు ఇంకొక టీం కూడా ఉన్నది. ఒకొక్కరిదీ పన్నెండు గంటల షిఫ్ట్. ఆ తరువాత రెండు వారాలు ఎవరింటిలో వాళ్లు క్వారంటైన్‌లో ఉండాలి.

ప్చ్, నిన్ను ఎయిర్‌పోర్టు నుంచి నేనే తీసుకువద్దామనుకున్నాను. ఈ రకంగా కోవిడ్ మనలని కలవకుండా దూరం చేస్తోంది. కానీ, నువ్వేగా నాకు చెప్పింది, "కత్తి పట్టితే సైనికుడు యుద్దానికి తయారుగా ఉండాలి, స్టెతస్కోప్ పట్టితే డాక్టర్ పేషంట్స్ వ్యాధులు తగ్గించాటానికి సిద్దంగా ఉండాలి" అని. నువ్వు పరిస్థితి అర్థం చేసుకుంటావని తెలుసు. అయినా ఈ వాతావరణంలో, ఇక్కడకు క్రొత్తగా వచ్చే నిన్ను హాస్పటల్ నుండి ఏవేవో రోగాలు తీసుకువచ్చి, వాటిని నీకు కట్టిపెట్టకుండా జాగ్రత్త తీసుకోవాలి కదా!

కులం అహంకారంతో మీవాళ్లు, కట్నం డబ్బు పేరాశతో మా వాళ్లు మన పెళ్లిని 12 సంవత్సరాలు ఆపారు. పెద్దవాళ్లకు నచ్చ చెప్పిన తరువాతే మన పెళ్లి, అలా అయితేనే అందరికీ ప్రశాంతత అని నువ్వేగా చెప్పింది. క్రితం సంవత్సరం నేను నెల రోజులు శలవు పెట్టి వస్తే, అందరికీ నచ్చ చెప్పేటప్పటికి సమయం గడిచిపోయింది. ఆఖరు రోజున మన పెళ్లి. ఇంకెంత, త్వరలోనే వచ్చేస్తానుగా అని చేతిలో చెయ్యి వేసి, కళ్లలోకి చూస్తూ వీడ్కోలు ఇచ్చావు. మరి వీసా కోసం ఇంకొక సంవత్సరం. 13 ఏళ్లు మనం ఆగినప్పుడు, ఇంకొన్ని రోజులు ఆగలేమా?

ఇక్కడ కోవిడ్ పేషంట్లు పెరుగుతున్నారు. మా స్టాఫ్ అందరూ PPE వాడాలని హాస్పటల్ వాళ్లు హడావుడిగా రూల్ పెట్టారు, కానీ సరిపడా PPEలు మాత్రం ఇవ్వలేదు. ఇచ్చినవేమో రక రకాల సైజులు, ఎవరకి అందినవి వాళ్లు తీసుకున్నారు. నర్సింగ్ స్టాఫ్ అయితే చాలీ చాలని సైజులతో చాలా ఇబ్బంది పడుతున్నారు. PPE ప్లాస్టిక్ ముసుగు వేసుకుంటే, బోలెడు చెమటలు. సర్జరీ చేసేటప్పుడు ముఖానికి

చెమటలు కారుతుంటే తుడుచుకోవటానికి కూడా లేదు. బాత్రూముకి వెళ్లితే PPE జాగ్రత్తగా తీసి వేసుకోవటానికి అరగంట పడుతుంది. అందుకని మంచి నీళ్లు తాగటం కూడా తగ్గించాము.

ఇంకొక అరగంటలో నీ ఫ్లైట్ New York చేరుతుంది. ఎయిర్‌పోర్టులో నిన్ను రిసీవ్ చేసుకోవటానికి నా స్నేహితులు చాలా మందే పోటీ పడుతున్నారు. నలుగురన్నా వస్తారు. చామంతి పూలమ్మాయని గుర్తు చెప్పాను. నువ్వు రాగానే ఫోన్‌లో మెసేజ్ పెట్టు. షిఫ్ట్ అయిపోయిన తరువాత PPE తీసివేసి ముందు నీ మెసేజ్ చదువుకుని అప్పుడు ఫోన్ చేస్తాను.

ओ मेरे दिल के चन

ప్రతి క్షణం నీ కోసం ప్రతీక్షణ. నీ చేతి స్పర్శ కోసం ఎదురు చూస్తూ ...

====================

01:20AM, మార్చి 13, 2020

ఫ్లైట్స్ అన్నీ ఆపేసారని, నీ ఫ్లైట్ పారిస్‌లో ఆపేసారని మెసేజ్ పెట్టావు. సాయంకాలం నా షిఫ్ట్ అయ్యిన తరువాత చూసుకున్నాను. ఇక్కడి మా స్నేహితులతో ఫోన్లో నేను చెపితే, వాళ్లందరూ యూరప్‌లో ఉన్న తమ తమ స్నేహితులతో మాట్లాడి నీ గురించి వివరించి, కనుక్కొని నీ అవసరాలు చూసుకోమని చెపుతూ గట్టిగానే ప్రయత్నిస్తున్నారు. అయినా, అందరికీ కొండంత ధైర్యం ఇచ్చే నీకు, నేను వేరే చెప్పాల్సింది ఏముంటుంది?

నాకు హౌస్ సర్జన్సీ చివరిలో ఆక్సిడెంటయ్యి చెయ్యి విరిగితే, చెయ్యి తప్పకుండా బాగుపడుతుంది, నువ్వు మంచి సర్జన్ తప్పక అయ్యి తీరుతావు అని నాకు ఎంత ధైర్యం చెప్పావు? నేను అమెరికా వచ్చి రెసిడెన్సీ కోసం ప్రయత్నిస్తుంటే, తప్పక వస్తుంది అని ఎంత ధైర్యం చెపుతూ ఉత్తరాలు రాసావు? అప్పటి ఉత్తరాలలో చామంతి రేకులు ఎక్కువ ఉండేవి!.

మరి, ఇప్పుడు నేను నీకేమని ధైర్యం చెప్పను? ఎలా చెప్పను? నీకు ఒక SIM card అందించేలా చూస్తామని నా స్నేహితులు చెప్పారు. నీకు ఫోన్ అందగానే, మాట్లాడతాను.

ఇక్కడ కోవీడ్ కేసులు పెరుగుతున్నాయి. ఊపిరి తిత్తులకి వచ్చిన రోగంతో, గుండె రోగాలు పెరుగుతాయి కదా, మరి వారికి వెంటనే సర్జరీలూ, ప్రొసీజర్లూ చెయ్యాలి. నిన్న పన్నెండు సర్జరీలు చేసా. ఇంతవరకూ ఎప్పుడూ ఒక్క షిఫ్టులో అన్ని సర్జరీలు చెయ్యలేదు. పదహారు గంటల తరువాత, ఇప్పుడే కొంచెం తీరిక దొరికింది. ఒక రెండు గంటలు పడుకుని మళ్లీ సర్జరీలు మొదలు పెట్టాలి.

నీ మాట కోసం, నీ రాక కోసం ఎదురు చూస్తున్నా. నువ్వు ధైర్యంగానే ఉంటావు. నాకే, నీ చెయ్యి కావాలి.

ओ मेरे दिल के चन

ప్రతి క్షణం నీ కోసం ప్రతీక్షణ. నీ చేతి స్పర్శ కోసం ఎదురు చూస్తూ ...

==================

03:15AM, మార్చి 14, 2020

24గంటలు ఎయిర్‌పోర్టులో గడిపిన తరువాత హోటల్‌కి చేరుకున్నావని, ఫోన్ చార్జ్ అయిపోతున్నది, ఫ్రాన్స్‌లో చార్జర్ ప్లగ్ వేరే రకంగా వున్నదని నువ్వు పెట్టిన మెసేజ్ ఇప్పుడే చూసాను. నా స్నేహితులకి చెపితే SIM Cardతో పాటు, చార్జర్ కూడా అందించే ఏర్పాటు చేస్తామని చెప్పారు.

ఎప్పుడు ఫ్లైట్స్ మళ్లీ లేస్తాయో తెలవదు. కానీ అమెరికన్ సిటిజన్స్‌కి మాత్రం “Evacuation Flights" నడుపుతారని అంటున్నారు. మా హాస్పటల్ చీఫ్ “Essential Worker’s family" అని సెనేటర్ ఆఫీసుకు రాసానని చెప్పాడు. నువ్వు అమెరికన్ సిటిజన్ కాకపోయినా నువ్వు ఇక్కడికి వచ్చేలాగా గట్టిగా ప్రయత్నిస్తున్నానని చెప్పాడు. నువ్వు వచ్చిన తరువాత ఇక్కడ నా, కాదు కాదు, మన ఇంటిలోనే క్వారంటీన్ ఉందువుగాని. ఇంకొంచ్చెం ఓపిక పట్టాలి.

అయినా, "మనకొచ్చినవే కష్టాలు అనుకుంటే ఎలా?" అని నువ్వు చెప్పిందే గుర్తుకువస్తున్నది. ఇక్కడ నా టీంలో ఉండే నర్సులు ఎవ్వరూ ఇంటికి వెళ్లటంలేదు. వాళ్లకీ పిల్లలు ఉన్నారు కదా, హాస్పటల్లో ఉన్న కోవిడ్ పిల్లలకి అంటుతుందేమోనన్న భయం. పొరపాటున జుట్టు ముఖం పైకి వస్తే చేతులతో సవరించుకుంటామేమోనని, నర్సులలో ఒకరికొకరు జుట్టు కత్తిరించుకున్నారు, కొందరేమో గుండులు చేయించుకున్నారు. ఒక పసి పిల్ల ఉన్న నర్సు ఇంటికి వెళ్లలేక ఏడుస్తూనే రోజంతా పని చేస్తోంది. అందరికీ డాక్టర్ల మీద వున్న గౌరవం, సానుభూతి నర్సుల మీద, సానిటరీ స్టాఫ్ మీద ఎందుకు ఉండదో? వాళ్లే కదా పేషంటులతో ఎక్కువ సమయం గడిపేది? ఇవన్నీ చూస్తున్నప్పుడు నీ మాటలు గుర్తుకువస్తాయి. ఔను, మన కష్టాలెంత?

కోవిడ్ కేసులు పెరిగి, పేజర్ మోగినది మొగినట్లే ఉంటోంది. షిఫ్ట్ అయ్యిన తరువాత నీ మెసేజ్ చూద్దామనుకుంటే, బోలెడు అనవసరమైన వాట్సప్ మెసేజులు. హోమియోపతి చిట్కా అని ఒకరు, కషాయం చిట్కా అని ఒకరు, ప్రార్థన చిట్కా అని ఒకరూ, సిల్వర్ నైట్రేట్ మందు అని ఇంకొకడు, Hydroxy Chloroquine అని ఇంకొక మూర్ఖుడు. అసలు వీళ్లందరికీ చదువు ఉంది కానీ కొంతైనా బుద్ధి

ఉందా అనిపిస్తుంది. ఎవరికీ అంతుపట్టని అంటురోగంతో హాస్పటల్ స్టాఫ్ అంతా తమ ప్రాణాలని పణంగా పెట్టుకుని పోరాడుతున్నప్పుడు, ఎందుకూ పనికి రాని మెసేజులు ఫార్వార్డులు చెయ్యటమెందుకు?

ఎందుకో ఈవేళ కొంత అలసటగా ఉంది. నిద్ర లేక పోవటంవలనేమో. కానీ పోరాడాలి, ఆ పోరాటానికి నీ చెయ్యి ఆసరా కావాలి.

ओ मेरे दिल के चैन

ప్రతి క్షణం నీ కోసం ప్రతీక్షణ. నీ చేతి స్పర్శ కోసం ఎదురు చూస్తూ ...

===================

04:00AM, మార్చి 15, 2020

నిన్నుకూడా ఎవక్యుఏషన్ ఫ్లైట్లో రేపు న్యూ యార్క్ ఫ్లైట్‌కి పంపించుతున్నామని అక్కడ ఎంబసీ వాళ్లు చెప్పారని, మెసేజ్ పెట్టావు. నేను కూడా రెండు మెసేజ్‌ల్ నీకు పెట్టాను. ఏమిటో, పొడి పొడి మెసేజ్ సంభాషణ. హాస్పటల్ హడావుడిలో, నీ మెసేజ్ అందగానే కనీసం ఫోన్ చేసి మాట్లడలేకపోతున్నాను. PPE అడ్డం ఒకటి. సరే, నువ్వు ఇక్కడికి చేరుకోగానే నీతో మాట్లాడుతాను కదా!

ఇక్కడ హాస్పటల్లో ఎక్కడ చూసినా కోవిడ్ రోగులే. ఏది ఎమర్జెన్సీ వార్డో, ఏది జనరల్ వార్డో తెలవకుండా ఉన్నది. కారిడర్లలో కూడా పేషంట్లు ఉన్నారు.

డాక్టరన్న తరువాత మరణాలు చూడకుండా ఉండము. కానీ ఈవేళ జరిగిన విషయంతో మా స్టాఫ్ అందరికీ మనసు నిలువటంలేదు. ఒక 65 సంవత్సరాల పెద్దాయన, యూనివర్సిటీ ప్రొఫెసర్. మాజీ సైనికుడు కూడానట. ఆ పెద్దాయనను మూడు రోజుల క్రితం వాళ్లావిడ హాస్పటల్‌కి తీసుకువచ్చింది. వాళ్లది స్కూల్లో ఉన్న పరిచయమట, 18 సంవత్సారాల వయసులో యుద్ధానికి వెళ్లేముందు పెళ్లి చేసుకుని, యుద్ధం ముగిసేటప్పటికి 20 సంవత్సారాల వయస్సు నుండి ఇప్పటిదాకా ఏ రోజూ ఇద్దరూ విడిగా ఉండలేదట. ఆవిడ రోజూ ఏ క్షణానయినా వచ్చి పెద్దాయన బెడ్ ప్రక్కన చేయి పట్టుకోవచ్చని, హాస్పటల్ దగ్గరే కార్ పార్కు చేసుకుని మూడు రోజుల నుండి గడుపుతున్నదట. ఈవేళ ఆవిడకు కబురు అందించితే, కనీసం ఆఖరు చూపుకు కూడా దగ్గరకు రానివ్వటంలేదని గుండలవిసేలా ఏడ్చి స్పృహ కోల్పోయింది. ఆఖరి చూపులు కూడా దక్కనివ్వని రోగం ఈ కోవిడ్.

మనసులో ఎంత అలజడి ఉన్నా ఆలోచనలని కట్టిపెట్టి, చెయ్యవలసిన పని చెయ్యాలి, ఇంకా ఎంతో మంది పేషెంట్లు ఉన్నారు. కానీ అలసట పెరుగుతోంది. హాస్పటల్ ఫ్లోరోసెంట్ వెలుతురు తప్ప, సూర్యుడిని చూడలేదు. మనం సూర్యుడిని చూడటం, చల్లని గాలిని పీల్చటం గురించి ఎప్పుడూ ఆలోచించము. అవి లేకపోతే జీవితం ఎంత దుర్భరమో తెలుస్తుంది. హాస్పటల్ తిండి అనుకుంటా, ఏ

ఒక్కటీ రుచి తెలవటంలేదు. అప్పుడు, నీ టిఫిన్ బాక్సులో నువ్వు నా కోసం చాటుగా తెచ్చి ఇచ్చినవి గుర్తుకు వస్తున్నాయి. నువ్వు ఇక్కడకి వచ్చిన తరువాత, పాత రోజులలాగానే ఇక్కడి పార్కులో ప్రక్క ప్రక్కనే కూర్చుని తినవచ్చు. ఆ తరువాత అక్కడిలాగా కాకుండా, ఇక్కడ నీ చెయ్యి పట్టుకుని నడవచ్చు. ఆ ఆసరా నాకు కావాలి.

ओ मेरे दिल के चा[illegible]

ప్రతి క్షణం నీ కోసం ప్రతీక్షణ. నీ చేతి స్పర్శ కోసం ఎదురు చూస్తూ ...

===================

5AM, మార్చి 16, 2020

నువ్వు రావలసిన ఫ్లైట్ ఇంకా రాలేదని నా స్నేహితులు చెప్పారు. పారిస్‌లో ఉన్న పరిచయస్తులెవరో నీకు హోటల్ వాళ్ల ద్వారా కొంత అక్కడి కరన్సీ అందించబోతే వద్దన్నావట. ఇంకొకరికి ఎప్పుడూ ఆసరా అందించే చెయ్యి, ఇంకొకరెవరన్నా అందించే చెయ్యిని నువ్వు ఎందుకు అందుకోకూడదు? ఈ సమయంలో కూడా నీ పట్టుదలేనా? కానీ, నీకు కోపం వచ్చినప్పుడు మౌనంగా కను రెప్పలు కొంత వాల్చి, తల అటు పక్కకు తిప్పి ఎలా చూస్తావో నాకు బాగా తెలుసు కదా, కళ్లలో కట్టినట్లు కనబడుతున్నావు. నువ్వు కోపంతో తల అటు తిప్పుకుంటే, నీ తలలోని చామంతులు నా వంక చూస్తూ, నవ్వుతూ, నన్ను చక్కగా పలకరించేవి. అప్పుడు నేను నిన్ను బ్రతిమాలటం, కోపం ఒక్కసారిగా విరిగిపోయి నువ్వు నన్ను చూసి నవ్వటం, అన్నీ గుర్తుకు వస్తున్నాయి. ఇంకొక రోజు ఆలస్యమయితే అయ్యింది, నువ్వు క్షేమంగా హోటల్ గదిలో ఉన్నావని తెలిసి చాలా సంతోషంగా ఉన్నది.

ఇక్కడ హాస్పటల్‌లో ఎప్పుడూ చూడని పరిస్థితి. పేషంట్లని ఎవరని అనాలి? కళ్ల ముందు కనబడుతున్న హరిశ్చంద్ర ఘట్టం. మధ్యలో నేనూ, నర్సింగ్ స్టాఫ్. నాతో పాటు పని చేసే అనస్తీస్టు, వాళ్లు ఇంట్యుబేట్, అంటే రోగి ఊపిరితిత్తులదాకా గాలి పీల్చటానికి తేలికగా ఉండే ట్యూబ్ పెట్టాలి, వాళ్లు తప్పనిసరిగా పేషంటును పట్టుకోవాలి. ఆ తరువాతే మేము. ఎవరికీ సరైన మాస్కు కూడా లేదు. అవసరానికి సరిపడా మాస్కులు కానీ, గ్లోవ్స్ కానీ, PPEలు కానీ లేవు. వాడినవే వాడుతున్నాము. అలాగే పని చేస్తున్నాము. కవచం అంటే ఏదో బాణాలని, కత్తులని ఆపేది కాదు, కోవీడ్ లాంటి రోగాలని ఆపగలిగేదే కవచమేమో. సరే, నాతో పాటు పని చేసే అనస్తిస్టు, ఇంటికి వెళ్లలేక, వీడియో కాల్‌లో తన పిల్లలతో మాట్లాడుతుంటే, జుట్టు కత్తిరంచుకున్న వాళ్ల అమ్మను రెండేళ్ల పాప గుర్తు పట్టక, నువ్వు మా అమ్మవి కాదు అన్నదట. ఆవిడ రోజంతా ఏడుస్తూనే పని చేసింది.

ఎందుకో, ఇవన్నీ చూస్తూ పని చెయ్యటం వలన అనుకుంటా, చాలా నీరసంగా ఉంది. చామంతీ, నువ్వు నా పక్కనుంటే, నీ చెయ్యి అందుకోవాలని ఉంది.

ओ मेरे दिल के चमन

ప్రతి క్షణం నీ కోసం ప్రతీక్షణ. నీ చేతి స్పర్శ కోసం ఎదురు చూస్తూ ...

================

Time ??, మార్చి 17, 2020

నీ ఫ్లైట్ ఈవేళ సాయంత్రం పారిస్ నుండి బయలుదేరుతుంది అని మెసేజ్ పెట్టావు. నా స్నేహితులు నిన్ను మన అపార్టుమెంటుకు చేర్చి, ఒక సెల్ ఫోన్ ఇస్తారు. వాళ్లే ఇంట్లోకి అవసరమయినవన్నీ ఏర్పాటు చేసి అట్టిపెట్టారు. అవసరమైనవన్నీ నువ్వు వచ్చిన తరువాత నీ ఇష్ట ప్రకారం కొనవచ్చని ఆగాను. అందుకే ఇంటిలో ఎక్కువ సామాను ఏమీలేదు. రేపు రాత్రి 11 గంటలకు తప్పకుండా ఫోన్ చేస్తాను. నీ మాట వింటే నాకున్న నీరసం పూర్తిగా పోతుంది.

ఏమిటో, ఈ కోవిడ్ వలన మనుషలకు దూరం పెరుగుతున్నది. నలుగురు కూర్చుని మాట్లాడుకోవడం కానీ, భోజనం చేయటం కానీ జరగదేమో. "Social Distancing" అంటూ మనిషి మనిషికీ దూరం పెరిగింది. మా స్టాఫ్ నర్సు ఒకావిడ, వయసుతో వచ్చిన భారీకాయం, రోజూ ఉదయం కనబడగానే లేని కోపం ప్రదర్శిస్తూ, "Where is my Sugar, I need a big hug " అంటూ గట్టిగా కావలించుకుని ముద్దు పెట్టుకునేది. నన్నే కాదు, అందరినీ అలాగే పలకరించేది. ఆ నర్సుకి కోవిడ్ అని తేలింది. ఇప్పుడు క్వారంటీన్‌లో ఉన్నది. ఆవిడకి నేనే ఎమర్జెన్సీ ప్రొసీజర్ చెయ్యవలసినప్పుడు చేతులు వణకకుండా ఆపుకోగలిగాను కానీ, కన్నీళ్లు ఆపుకోలేకపోయా. ప్రతి ఉదయం ఆవిడ నన్ను కావలించుకుని ముద్దు పెట్టటం కొత్తలో ఇబ్బందిగా ఉండేది. కానీ, ఇప్పుడు అది లేకపోతే జీవితం ఖాళీ అయినట్టుగా ఉన్నది. ఎంతో మంచి మనిషి. నన్ను వాళ్ల చర్చికి తీసుకువెళ్లి గుండె రోగాలూ, డయాబెటీస్ వంటివి రాకుండా ఉండేందుకు ఆహారపు జాగ్రత్తలూ వేరే జాగ్రత్తల చెప్పించేది. "మా నల్ల వాళ్ల చర్చిలో ప్రార్థనలన్నీ ఉత్సాహంగా పాటల పాడటమే" అనేది. నిజమే, మన త్యాగరాజు కీర్తనలలో ఉన్న "Ecstasy", వాళ్ల పాటలలో కూడా ఉన్నాయి.

ఆ నర్సుకి కోవిడ్ వచ్చింది, మా అందరినీ రోజూ కావలించుకునేది కాబట్టి, మా టీంలో అందరికీ కోవిడ్ పరీక్షలు చేశారు. రేపు తెలుస్తుంది. అయినా, రోజూ వందల మంది కోవిడ్ పేషంట్ల మధ్యలో ఉంటున్నాము, సరైన మాస్కులూ, గ్లోవ్స్, PPE మాకు ఇవ్వనప్పుడు, మాకు కోవిడ్ అంటకుండా ఉండదు. కానీ, కర్తవ్యం ...

ఆవిడను ఎలాగైనా కాపాడాలి. మరి ఆ శక్తి నాకు ఎవరిస్తారు? రేపు రాత్రికి నీ మాట విన్నప్పుడు కానీ నాకు శక్తి రాదేమో. నీ మాట కోసం ఎదురు చూస్తూ ...

ओ मेरे दिल के चमन

ప్రతి క్షణం నీ కోసం ప్రతీక్షణ. నీ చేతి స్పర్శ కోసం ఎదురు చూస్తూ ...

==================

మార్చి 18, 2020

కోవిడ్ వలన ఎమెర్జెన్సీ ఫ్లైట్‌లో ఆరు సీట్లకి ఒకరినే కూర్చోపెడుతున్నారని, అందుకని నువ్వు ఎక్కవలసిన ఫ్లైట్ పారిస్ నుండి ఆలస్యంగా బయలుదేరిందని, రేపు ఉదయానికి నువ్వు వస్తావని మెసేజ్ పెట్టావు. సరే, ఎక్కడో ఆకాశంలో ఉండి వుంటావు. నువ్వు రాగానే మాట్లాడుతాను.

రోజుకి పదహారు గంటలు పనిచేయటం వలననేమో, అలసటో, అలజడో తెలవటం లేదు. నేను కూలబడితే, నర్సింగ్ స్టాఫ్ నన్ను ఒక సోఫాలో పడుకోబెట్టారు. ఒక నర్సు నా టేబల్ వెతికి నువ్వు నా పుట్టిన రోజుకు పంపిన ఉత్తరం ఇచ్చింది. ఆ ఉత్తరం మడతలలోని చేమంతి రేకులు నా మీద రాలాయి. ఆ చేమంతి రేకుల పలకరింపుతో నా మనసు ఉవ్వెత్తున ఎగిరింది.

కానీ, ఇప్పుడు హాస్పటల్లో పని చెయ్యాలంటే ఏమీ చెయ్యలేకపోతున్నామనే నిరుత్సాహం. ఈవేళ ఒకామెకు ఎమెర్జెన్సీ సర్జరీ చెసాము. నిండుగర్భిణి. కోవిడ్ బాధితురాలు. IVF ద్వారా చాలా కాలానికి పిల్లలు కలిగే అవకాశం వచ్చిందట. మంచి కుటుంబం. ఆవిడ భర్త రోజూ వచ్చి, ఆవిడ హాస్పటల్ రూమ్ కిటికీకి ఎదురుగా ఉన్న చెట్టు దగ్గర పెద్ద పెద్ద అక్షరాలతో వ్రాసిన బోర్డ్ మీద "నువ్వు గెలుస్తావు" అంటూ, ఇంకా ఏవేవో ఉత్సాహపరుస్తూ మాటలు రాసి కొమ్మలకు తగిలించేవాడు. అక్కడే నుంచుని గంటలు తరబడి గిటార్ మోగిస్తూ ఏవో పాటలు పాడేవాడు. ఆవిడ కోవిడ్ పరిస్థితి చూసి, ఎమెర్జెన్సీగా సర్జరీ చేసి కవల పిల్లలను తీసాము. కానీ తల్లిని బ్రతికించలేకపోయాము. ఎంతో కాలంగా పిల్లల కోసం ఎదురుచూసిన ఆమె పిల్లలని కనీసం కళ్లు తెరచి చూసుకోలేకపోయింది. ఆమె భర్తకు ఏమని జవాబు ఇవ్వగలను? వింతలో వింత, అ పసి పిల్లలకి కోవిడ్ లక్షణాలు లేవు. ఆ పిల్లలను కాపాడాలి.

నీతో మాట్లాడితే ఏమన్నా శక్తి వస్తుందేమో. జీవితంలో ఒక మంచి మాట పంచుకునే వాళ్లు ఉండాలి కదా! నాకు ఎప్పుడు అర్థం కాని పరిస్థితి ఎదురైనా నీతో మాట్లాడితే ఉపాయం, ఉత్సాహం వెంటనే దొరికేవి.

ओ मेरे दिल के चैन

ప్రతి క్షణం నీ కోసం ప్రతీక్షణ. నీ చేతి స్పర్శ కోసం ఎదురు చూస్తూ ...

==================

02:30AM, మార్చి 19, 2020

నువ్వు వచ్చావని మెసేజ్ పెట్టావు. నువ్వు రాగానే కనీసం ఫోన్‌లోనన్నా మాట్లాడదామని అనుకున్నాను. ఆ అవకాశం కూడా ఇప్పుడు లేదు. నేను కూడా కోవీడ్ పేషంట్‌గా చేరాను. కాదు చేర్చారు.

తప్పదు. ఇంతమంది పేషంట్ల మధ్యలో ఉన్నప్పుడు తప్పదు. నా స్టాఫ్ నర్సులూ, తోటి డాక్టర్లూ అందరూ పలకరించుతున్నారు. దూరం నుండే. కన్నీళ్లు పెట్టుకున్నారు. నన్ను రోజూ "Sweetie" అని పలకరించే నర్సు ఒకావిడ, ఈవేళ దూరం నుండే "Amazing Grace ..." అంటూ ప్రార్థన పాడింది. తోటి నర్సులందరూ గొంతు కలిపారు. నా మంచి కోరే ఇందరి మధ్యలో ఉన్న నేను, నువ్వు లేక ఒంటరినే. నీ చేతి ఊతం కావాలి. ఆ మొదటి రోజు పరిచయం అయ్యినప్పుడు, మృదువుగానే నా చేతిని పట్టుకుని తీసుకు వెళ్లావు. బోలెడు శక్తి ఉత్సాహం వచ్చింది. ఈవేళ ఆ చెయ్యి నాకు కావాలి.

నేను డాక్టరుని కాబాట్టి, నాకు వెంటనే వెంటిలేటార్ ఏర్పాటు చేసారు. ఆ వెంటిలేటర్ నీతో మాట్లాడే అవకాశాన్ని కూడా తీసివేసింది. ఇంకొక రోగికి ప్రాణం నిలిపే ఈ వెంటిలేటర్ నేను వాడుకోవటం స్వార్థమా?

మెలుకువ వచ్చింది, నువ్వు చేసిన అలవాటుతో ఉత్తరం మాత్రం వ్రాస్తున్నాను.

ఇన్ని రోజుల ప్రయాణం తరువాత నువ్వు ఎలా ఉన్నావు? నా అపార్టుమెంటులోనే నిన్ను క్వారంటీన్ ఉంచారని, నా స్నేహితులు చెప్పారని నర్సు చెప్పింది. నీకు అన్ని ఏర్పాటులు చేసామని చెప్పారట. నా జీవితానికి ఆసరా నీవే అని నేను ఒకసారి అంటే, ఒకరికొకరం అని అనేదానివి. కానీ, నిన్ను ఇక్కడకి తీసుకువచ్చి నిన్ను బందీని చేసాననిపిస్తోంది. నాకు కొంచెం మెరుగైన తరువాత వెంటిలేటర్ తీసి నీతో ఫోన్‌లో మాట్లాడిస్తామని నర్సులు చెప్పారు.

ఇంకా ఏదో రాయాలని ఉంది, కానీ నా గుండెలు ఉడికిపోతున్నంత బాధ. మాట రావటంలేదు. తల నా శరీరం నుండి ఊడి తేలిపోతునట్టు ఉంది. మళ్లీ స్పృహ వచ్చినప్పుడు రాస్తాను. నువ్వు ధైర్యంగా ఉండటమే నాకు మనశ్శాంతి.

ओ मेरे दिल के चा

ప్రతి క్షణం నీ కోసం ప్రతీక్షణ. నీ చేతి స్పర్శ కోసం ఎదురు చూస్తూ ...

================

ఎన్ని రోజులయ్యిందో తెలవదు. ఏ రోజో, ఏ వారమో, ఏ సమయమో కూడా తెలవదు

ప్రపంచం ఉన్నదో లేదో కూడా తెలవదు. నువ్వు ఉన్నావని మాత్రం తెలుసు. కలో కాదో కూడా తెలవదు. కాళ్లకు చల్లగా తగులుతున్న అలలు. నువ్వు నాకు చెయ్యి అందిస్తున్నావు. అందుకోవటానికి నేను ప్రయత్నిస్తున్నాను. ఎప్పటికైనా మనం కలుసుకుంటామా అని నేను అడిగితే, ఈ సముద్రపుటంచున ఆకాశం కలుస్తున్నది కదా, అలాగే మనమూ కలుసుకుంటాము అని అన్నావు. సముద్రం ఆకాశం నిజంగానే దూరాన కలుస్తున్నాయా అని నేను ప్రశ్నించాను. ఇంతలోనే నాకు వెంటిలేటర్ సరిచేయటానికి వచ్చిన నాతోటి అనస్తీస్టు డాక్టర్, స్పృహ వచ్చింది, మన సంభాషణ ఆగింది. కానీ నాకు నునువెచ్చని నీ చేతి స్పర్శ కావాలి.

గుండెలలో వేయి అగ్ని పర్వతాలు బ్రద్దలయినంత బాధ. చేతులకు పొడిచిన సెలైన్ సూదులు. మేకులు కొట్టినట్టు వేళ్ల నొప్పి. అయినా రాస్తున్నాను. అలికిన అక్షరాలు. నువ్వు చదువుతావని కాదు. చదవక పోవటమే నాకు కావాలి.

నువ్వు క్వారంటైన్ కాబట్టి ఎవరూ నీకు తోడుగా ఉండటానికి వీలు లేదని చెప్పారట. నిన్ను ఇక్కడకు తీసుకువచ్చి బందీని చేశాను కదూ! నువ్వు ఎన్నో సార్లు ఫోన్ చేసి మాట్లాడదామని ప్రయత్నిస్తే, నేను స్పృహలో లేనని చెప్పామని నర్సులు అన్నారు. ఇప్పుడు మాట్లాడతానని చెపితే వెంటిలేటర్ తీస్తే ఊపిరి ఆడదు, మాట రాదు, వెంటిలేటర్ ఉంటే ఫోన్‌లో మాట్లాడడం కష్టం అన్నారు.

కానీ, నిజంగానే నీ చెయ్యి అందిచవూ? నాకు నీ చేయి కావాలి, నీ చేతి నును వెచ్చని స్పర్శ కావాలి. ఆ స్పర్శతో వచ్చే పారవశ్యం కావాలి.

ओ मेरे दिल के चन

ప్రతి క్షణం నీ కోసం ప్రతీక్షణ. నీ చేతి స్పర్శ కోసం ఎదురు చూస్తూ ...

=================

ఈ ఉత్తరం ఎప్పుడు రాస్తున్నాను? ... ఎవరికి రాస్తున్నాను? తెలువదు. నా చామంతికి రాసే ఉత్తరం మాత్రం కాదు. చామంతి కోసం ఇంకొకరికి రాసే ఉత్తరం....ఎందుకు రాస్తున్నానో మాత్రం తెలుసు...కనబడని కోవిడ్ క్రిములు నా గుండెలలో చితి మంట రగిలుస్తున్నప్పుడు, శ్వాస నిశ్వాస అవుతున్న క్షణాలలో, ఆలోచనలు కూడగట్టుకుని రాస్తున్నాను... నా చామంతికి వరుడు కావాలి. నన్ను మరచిపోయేలాగా చేసే వరుడు కావాలి. మా చామంతి నవ్వునును అందుకునే వరుడు కావాలి...మా చామంతి ఎక్కువగా నవ్వదు...మా చామంతికి కోపం వచ్చినప్పుడు బ్రతిమాలి నవ్వించగలిగిన వాడే కావాలి...మా చామంతికి ఎందుకు కోపం వస్తుంది అంటే...సమాజంలో తనకి నచ్చనిది ఏమి జరిగినా...లేకపోతే తన ప్రక్కన కూర్చుని అల్లరి మాటలు చెప్పినా సరే...బోలెడు కోపం వస్తుంది...కోపం వచ్చినప్పుడు తల ప్రక్కకు తిప్పుకుంటుంది కానీ ఒక్క మాట మాట్లాడదు...మరి అప్పుడు బ్రతిమాలాలి ...అప్పుడప్పుడు చల్లబరచటానికి ఐస్‌క్రీం కూడా

కొనిపెట్టాలి...చల్లబడిన తరువాత తన నవ్వులో కరిగిపోవటానికి ఒక వరుడు కావాలి...మా చామంతి చెప్పే కబుర్లు వింటూ తనను తాను మరచిపోయే వరుడు కావాలి... మరి మా చామంతి హాయిగా నవ్వితే చందమామను మర్చిపోయే వరుడు కావాలి... ఎన్నో మాటలు చెపుతుంది...ఇది చెయ్యవద్దు అది చెయ్యవద్దు అని చెపుతుంది...నడుస్తూ ఎన్నో కబుర్లు చెబుతుంది...అప్పుడు తనతో పాటే నడవాలి...ఆ మాటలతో అందరూ నడవని కొత్త బాటలలో, క్రొత్త ఆలోచనలతో నడిపించుతుంది...అలా నడవగలిగిన వరుడు మా చామంతికి కావాలి...తెలువక వేసిన తప్పటడుగైనా...తెలిసి వేసిన తప్పటడుగైనా...తగిలిన దెబ్బకి ఊరడించి, అనునయించే మాటలు చెబుతుంది...ఆ మాటలు వింటూ తన కళ్లలోకి చూస్తూ తనను తాను మరచిపోయే వరుడు మా చామంతికి కావాలి...వెల్లి విరిసే ఔదార్యం మా చామంతికి ఉంది...మరి మా చామంతి మొగ్గ వాడిపోకుండా తోడుగా నీడగా నిలబడే వరుడు కావాలి...శ్వాస లేక నిశ్వాస మాత్రం మిగిలిన నాకు మా చామంతి సౌభాగ్యం కావాలి...మరి ఎవరైనా మంచి వరుడు...నేను లేని నన్ను మరచిపోయేలా చేసే వరుడు మా చామంతికి కావాలి.......

COMMENTS